

ALPHONSE-MARIE-LOUIS PRAT DE LAMARTINE

A TÓ

Így tehát, mindig új partok felé csatázván,
mert éjünk örök, és út nincs visszafele,
Horgonyt nem vethetünk az idő óceánján
egyetlen napra se?

Ah tó! Milyen messze már az alig elsuhanó év!
Hús vízed hasztalan várja a drága nőt:
nézd, egymagam ülök a kövön, hol tavaly még
mellettem láttad őt!

Így verte vissza vad zúgásod a hegyoldal,
így törték partodat porló hullámaid,
és a szél akkor is így szórta be haboddal
imádott lábait.

Emlékszel? - szótlánul ringtunk az esti csendben,
sehol semmi nesz a vízen s az ég alatt,
csak a két evező verte édes ütemben
zengő kristályodat.

S egy hang szólt hirtelen, amelyet soha még nem
hallott a part, s melyet a visszhang visszasírt,
a hullám fölfigyelt, s az ajk, mely drága nékem,
ily fájó szókra nyílt:

„Állj meg szárnyas idő! órák, gyönyörű percek,
ne, óh ne fussatok!
Hadd élvezzük a gyors gyönyört, amit a legszebb,
legjobb napunk adott!

Elég boldogtalan sír, hogy csak vánszorogtok
sorsa terheivel:
vigyétek napjai sok kínját: aki boldog
azt felejtétek el.

Még! Még! Csak percekért könyörgök, de tovább száll
a szökevény idő:
>>ne sies<<, mondom az éjnek: s az egyre hátrál
a kelő nap előtt.

Szeress hát! röppen az óra, csak bús kaland jut,
szeress, míg itt vagyunk!
Ránk nem vár kikötő, az idő parttalan fut:
elfut, s mi meghalunk!”

Írigy idő, lehet, hogy amit üdve meghint
a szerelemnek, a boldogság isteni
pillanatai is éppúgy eltűnjenek, mint
a balsors napjai?

Úristen! legalább a nyomukat, ha szöknek!
Hogyan? Hát oda mind? és örökre oda?
Ki adta, az idő, s aki elmossa, őket
nem ismétli soha?

Öröklét, pusztulás, múlt, sötét szakadékok,
mi lesz a lét, amit elnyel örvényetek?
Szóljatok: visszatér, ami mennyei szép volt,
ha így elsöpritek?

Ah tó! zord rengeteg!, barlang, száz néma kőszirt,
mit az idő kímél vagy új étellel áld,
őrizd meg ezt az éjt, ó szép természet, őrizd
emlékét legalább!

Hogy mindig itt legyen, nyugtoddan, viharodban,
szép tó, itt, a derűs dombok képiben,
a föléd meredő vad fenyőkben s a roppant
sziklákban: itt legyen!

A zefírben, amely zokog és tovaszárnyal,
morajodban, melyet két partod visszazeng,
az ezüsthomlokú holdban, mely sugarával
szép tükrödön mereng!

Hadd mondja majd a nád susogó szeleiben,
hadd mondja lebegő balzsamlehelleted,
hadd mondja, hang, szín és lélek, hadd mondja minden,
hogy: „Szívük szeretett!”

Szabó Lőrinc fordítása

